

סדר ה'למוד ליום י"ג אלול

בני הגולה מרן רבי יוסף חיים מבבל "הבן איש חי" זי"ע: ועוד הילולת מורנו
ורבנו האי גברא רבה החסיד הנסתר רבי אברהם יחיאל פיש בן יוסף חיים

(זעוק"ל)

סדר לקוטי פתח"ן הי"ג

אבל הצדיקים אמתיים הם מקשרים חכמה תתאה בחכמה
עלאה. כי שיחתן של הצדיקים אמתיים שהם משיחין
ומספרים שיחת חלין, היא יקרה מאד מאד, וכמו שאמרו רבותינו,
זכרונם לברכה (עבודה זרה יט): 'שיחתן של תלמידי חכמים צריכין
למוד', כי הצדיק האמת בונה עולמות החרבין ומגביה חכמה
תתאה ומקשרה לחכמה עלאה על ידי שיחתו וספורי דבריו,
שמדבר עם המון עם. כי השכל של המון עם שאינם מקשרים
אותו להשם יתברך, הוא נפרד מחכמה עלאה, אבל הצדיק
האמת מקשר השכל של המון, אפלו השכל והחכמה של הרשע
להשם יתברך. וזה ענין מה שהצדיקים מדברים עם אנשים
שאינם הגונים או אפלו עם עכו"ם (אך כשמדבר עם עכו"ם, אזי
הצדיק מוציא הטוב ממנו, והוא נשאר אפס וריק, שזה בחינת
מה שחרג משה את המצרי), כי כשהצדיק מדבר עם רשעים,
והצדיק מגביה שכלו ומקשרו להשם יתברך, אזי מעלה ומקשר
שכלם ממקום שהם להשם יתברך. כי הצדיק האמת מצמצם
שכלו, ומדבר עםם בחכמה נפלאה ובמלאכה גדולה, ומקשר כל
הדבורים להשם יתברך, ועל ידי זה מביאם לידי תשובה.

זֶכֶּה נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קכד ✧ צִמְרֵי מַזְהָרֵי צִיּוֹן לְ"צֶדֶק צֹמֵחַ מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרָה לְצִדְדֵי מַסְפְּרֵי רַבְּנוֹ יְהִי תִיקוֹן לְכָל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

וְזֶה בְּחִינַת (דְּבָרִים ל"ג): "וְהֵם תָּכוּ לְרַגְלֶךָ יִשָּׂא מִדְּבַרְתֶּיךָ", וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (בְּבֵאֵלֵי בְּתָרָא ח): 'אֵלֹהֵי תִלְמִידֵי־חֲכָמִים שֶׁהוֹלְכִים וּמְכַתְּתִים רַגְלֵיהֶם מֵעִיר לְעִיר וְנוֹשְׂאִים וְנוֹתְנִין בְּדַבְּרֵי שֶׁל מָקוֹם'. כִּי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים מְדַבְּרִים לְפַעְמִים עִם רְשָׁעִים וּמְסַפְּרִים עִמָּהֶם מֵעַסְקֵי מְלַחְמוֹת וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה מֵעַסְקֵי הָעוֹלָם, אֲדָּהוּא מִלְּבִישׁ בְּזֶה הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי הוּא מִלְּבִישׁ אוֹר הַתּוֹרָה בְּלְבוּשֵׁים שׁוֹנִים זֶה מִזֶּה, עַד שֶׁמִּלְּבִישׁוֹ בְּדַבְּרִים הַלְלוּ, וְהָאוֹר הַתּוֹרָה מְתַלְבֵּשׁ בְּצִרוּפִים אַחֲרִים. כִּי אִם הָיָה הַצְּדִיק מְדַבֵּר תַּכְף תּוֹרָה בְּפִרוּשׁ עִם הָרָשָׁע, הָיָה יָכוֹל לְהַתְּפַקֵּר יוֹתֵר וְהָיָה נֹעֲשֶׂה רָשָׁע יוֹתֵר.

כִּי 'צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם' (הוֹשֵׁעַ י"ד). כִּי 'זָכָה – נֹעֲשֶׂה לוֹ סֵם חַיִּים לֹא זָכָה – נֹעֲשֶׂה לוֹ סֵם מָוֶת' (יוֹמָא עב:). וְעַל־כֵּן אִם הָיוּ מְגַלִּין לוֹ תּוֹרָה כְּמוֹת שֶׁהִיא, הָיָה מְתַפְּקֵר יוֹתֵר, כִּי הָיָה נֹעֲשֶׂה אֲצִלוֹ סֵם מָוֶת, חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי הוּא רַחוּק מִן הַתּוֹרָה.

וְעַל־כֵּן צְרִיכִין לְהַלְבִּישׁ לוֹ הַתּוֹרָה בְּצִרוּפִים אַחֲרִים. וְכִמוֹ שֶׁמְצִינֵנוּ בְּתַלְמֵי הַמֶּלֶךְ, כְּשֶׁהוֹשִׁיב שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם זְקֵנִים, וְנָתַן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּלֵב כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהַלְבִּישׁ הַתּוֹרָה בְּצִרוּפִים אַחֲרִים, וְכָתְבוּ: 'אֱלֹקִים בָּרָא בְּרֵאשִׁית' וְכוּ' (מְגִלָּה ט), וְכִמוֹ שֶׁפִּירֵשׁ רַש"י שָׁם. כִּי אִם הָיוּ כּוֹתְבִין הַתּוֹרָה כְּמוֹת שֶׁהִיא, הָיָה מְתַפְּקֵר יוֹתֵר וְכוּ'. וְעַל־כֵּן צְרִיכִין הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים לְדַבֵּר עִם הַהֶמוֹן שִׁיחַת חֲלִין, וְהֵם מִלְּבִישֵׁין בָּהֶם הַתּוֹרָה, וְהֵם מְקַשְּׂרִים אוֹתָם בְּאֵלוֹ הַדְּבוּרִים מִמָּקוֹם שֶׁהֵם, כִּי הֵם אֵינָם רַחוּקִים מֵאֵלוֹ הַדְּבוּרִים וְהַסְּפוּרִים, שֶׁהַצְּדִיק מְדַבֵּר עִמָּם, וְעַל־יְדֵי־זֶה מְקַשֵּׁר אוֹתָן וּמַעֲלָה אוֹתָן לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְזֶה בְּחִינַת שֶׁהוּא נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּדַבְּרֵי שֶׁל מָקוֹם, דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא מְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ

במקום שהוא, והוא נושא אותן הדבורים ונותן אותם להשם יתברך, כי הוא מקשרם לשרשם, לבחינת חכמה עלאה. נמצא שהצדיק האמת מקשר חכמה תתאה עם חכמה עלאה.

ובשביל זה כשהצדיק נפטר מן העולם, חם ושלום, אזי יש צער גדול להשם יתברך, כי השם יתברך אינו רוצה במיתתו של רשעים, כי אם בטובתו, שיזכו לשוב בתשובה, והצדיק היה מקשרם ומעלה אותן להשם יתברך והיה משיבן בתשובה וכנ"ל, כי הוא מקשר חכמה תתאה בחכמה עלאה וכנ"ל. וזה שמוכא במדרש (ובסוטה יג:): 'כד מית משה רבנו, צווח קדשא בריך הוא: וי מי יקום לי עם מרעים'. לי דיקא, בחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה שהם בחינת למד יוד, בחינת לי, הינו מי יקום ויעלה ויקשר בחינות לי, הינו חכמה תתאה עם חכמה עלאה, עם מרעים – הינו שהוא מעלה החכמה תתאה מכל הרעים שבועולם, ומקשרם להשם יתברך, ומעלה אותה לחכמה עלאה שזה בחינת לי, בחינת התקשרות חכמה תתאה עם חכמה עלאה כנ"ל. כי משה רבנו, עליו השלום, בודאי היה יכול זאת מאד, להעלות בחינת החכמה תתאה מכל הרעים ורשעים שבועולם וכנ"ל. ועל כן העקר לקשר עצמו לצדיקים אמתים, כי הצדיק מגביה ומקשר חכמה תתאה לחכמה עלאה כנ"ל, ואזי מפגימת הלבנה נעשה מלוי הלבנה.

וזהו: "כי הנה המלכים נועדו עברו יחדו", 'כד מלכים אזדמנו תרויהו ברעותא חדא, כדין וכו' כלהו מארי דדינא אתכפין ואתעברו מעלמא' וכו' (כמו שכתוב בזהר וינש חנ"ל). ואזי הוא בחינת (מלכים-א ה): "ותרב חכמת שלמה", ותרגומו: 'ואתרביאת סהרא', דהינו שנתמלא פגימת הלבנה וכנ"ל. ואזי נמתקין כל

נִתְעַבְבְּתִי עִמּוֹ וְאַחַר כֵּן הִלֵּךְ הָעֶרְבִי וְאַנִּי אַחֲרָיו, וְהָעֶרְבִי לֹא יָדַע
 לְהִיכֹן לְשָׂא הַמִּשְׁאֹי, וְגַם אָנִי לֹא יָדַעְתִּי וְהִלֵּךְ הָעֶרְבִי בְּתַחֲלָה
 לְכַמָּה בָּתַיִם אַחֲרָיִם וְרָצָה לְהַנִּיחַ שָׁם הַמִּשְׁאֹי, כִּי לֹא יָדַע לְהִיכֹן
 צָרִיכִין לְשָׂא, וְהָיָה לִי צַעַר גָּדוֹל בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אֲבָל לֹא נִתְמַהֲמָה
 הַרְבֵּה, וְעִזְרָנִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לָבוֹא לְבֵית הָאֲכַסְנִיָּא שְׁלִי, וְעָלִינוּ עַל
 הָעֲלִיָּה הַמִּיְחָדָת שִׁישִׁנְתִּי שָׁם בַּלַּיְלָה וְשָׁם הִנַּחְתִּי כָּל הַחֲפָצִים
 בְּשָׁלוֹם וְנָתַתִּי שְׂבַח וְהוֹדָיָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שֶׁהֵבִיא אוֹתָנוּ בְּיַחַד
 בְּשָׁלוֹם, וְגַם תְּהִלָּה לָּאֵל יֵשׁ לָנוּ אֲכַסְנִיָּא טוֹבָה עָלֵינוּ מִיְחָדָת
 שִׁיכּוּלִים לַעֲשׂוֹת בָּהּ מַה שְׁנִרְצָה לְלַמֵּד וּלְהַתְפַּלֵּל כְּדַרְכָּנוּ,
 שְׁמִשְׁנָה הַרְבֵּה מִהַפְּרָעֵנְקִין בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר עַד כֹּה עִזְרָנִי:

קִיז אַחַר כֵּן הִתְחַלְנוּ לְהַכִּין עֲצָמָנוּ עַל שִׁבְתַּת וַיּוֹם טוֹב וְהִלְכָנוּ
 לְגַלְיָח עֲצָמָנוּ אֲצֵל יִשְׁמָעֵאל וְגַם אָמְנוֹת הַגְּלוּיָח שִׁלְהֵם מִשְׁנָה מְאֹד
 מֵאָמְנִים שָׁלְנוּ וְהִלְכָנוּ לְטַבֵּל בַּמְּקוֹה שְׁכַבְיַת־הַכְּנָסֶת וְשָׁם אִין
 מְרַחֵץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְגַם אִין הוֹלְכִים שָׁם לְטַבֵּל אֲפֵלוּ בְּעֶרְבַת שִׁבְתַּת
 וְעֶרְבַת יוֹם טוֹב, מְכָל שְׁכֵן בְּיוֹם טוֹב וְשִׁבְתַּת עֲצָמוֹ וּבְרוּךְ הַשֵּׁם הָיָה
 הַכֹּל עַל נְכוּן וְשִׁמְחָנוּ מְאֹד שְׂזַכִּינוּ אַחַר חֲלִישׁוֹת וַיְסוּרִין כָּאֵלוּ
 וְטִלְטוּלִים כָּאֵלוּ שֶׁהָיָה לָנוּ עַל הַיָּם לָבוֹא עַל חַג הַשְּׁבוּעוֹת וְשִׁבְתַּת
 קִדְשׁ לְמָקוֹם מְנוּחָה בְּרוּךְ הַשֵּׁם:

קִיח וְהֵנָּה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם עֶרְבַת שִׁבְתַּת קִדְשׁ, בָּעֵת שֶׁהִינּוּ בַּחֲצַר בֵּית
 הַכְּנָסֶת בְּשִׁבִיל לְטַבֵּל שָׁם בַּמְּקוֹה, נִזְדַּמְּן לָנוּ שָׁם עָנִי אֶחָד סְפָרְדִי
 שֶׁעָמַד שָׁם בַּחֲצַר בֵּית הַכְּנָסֶת כִּי רַב הָעֲנִיִּים הַפְּשׁוּטִים וְאֲפֵלוּ
 הַחֲשׁוּבִים מְעַט אִין לָהֶם אֲכַסְנִיָּא שָׁם כִּי־אִם בַּחֲצַר בֵּית הַכְּנָסֶת,
 רַק הַחֲשׁוּבִים בְּיוֹתֵר נוֹתְנִים לָהֶם אֲכַסְנִיָּא אֲצֵל ר' מִשָּׁה גַבְאִי
 שֶׁעָמַדְנוּ אֲצֵלוּ וְזֶה הַסְּפָרְדִי הַנִּזְכָּר לְעִיל הָיָה מְצַפֵּת וְהָיָה יוֹדַע
 לְדַבֵּר קֶצֶת בְּלִשׁוֹנָנוּ, וּדְבַרְנוּ עִמּוֹ וְהָיָה לָנוּ לְנַחַת וּבְתוֹךְ דְּבַרְיוֹ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קכח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

בא אחד מהעיר שמו רבי יהודא ומתוך דבריהם הודיעו לנו שיש ספינה שרצונה לילך אחר יום טוב לצידון, והבטיח לנו רבי יהודה הנזכר לעיל להודיע לנו מזה וזה היה אצלנו בשורה טובה מאד במקום כזה:

קיט והנה תהלה לאל קבלו אותנו בבית הבעל הבית הנזכר לעיל בשבת ויום טוב בכבוד גדול ובנחת, והיה לנו מקום מנוחה על העליה שהיה ברשותי לעשות שם מה שארצה והשם יתברך עזרני שם בחסדו הגדול להחדש שם לכבוד שבת ושבעות מענין מתן תורה דברים נאים בעזרת השם יתברך:

קכ והנה ביום שבת קדש הזמין ה', שבא בספינה אורח אחד מעיר טשרניקילם הסמוך לסטנבול, ומשם בא לכאן לאלכסנדריא וזה האורח היה ממדינתנו מקהלת קדש פרמיסלא וזה כמו שנתים שיצא מביתו לבדו בידיים ריקניות, והשם יתברך עזרו שבא לארץ הקדש וישב שם איזה חדשים, ואחר כך יצא משם וסבב במדינות שמעאל עד שבא לכאן ביום שבת קדש ונתן לו הרב גם כן אכסניא אצל הבעל הבית שלנו והיה לנו לנחת גדול שנזדמן לנו עוד אחד ממדינותינו, והיה לנו עם מי לדבר ואצלי היה זה טובה גדולה לכמה ענינים:

סדר לקוטי עצות היומני:

י הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות, הוא בשאחד מישראל נופל בעונות חסדו שלום, כי זהו המשאוי כבוד יותר מכל היסורים שבעולם, אשר אי אפשר לאיש ישראלי לישא עליו כלל המשא הכבד הזה של עונות רחמנא לצלן. כי לפי גדל קדשת ישראל בשרשם ממקום שהם נלקחים, הם רחוקים לגמרי מעון ואין עון שיך להם כלל לפי גדל דקותם ורוחניותם. על-כן צריך כל אחד

וְאֶחָד שִׁיחִיָּה לוֹ רַחֲמָנוֹת עַל יִשְׂרָאֵל לְהוֹצִיאָם מִהַמְּשָׁאוֹי הַכָּבֵד
 שֶׁל עֲזוֹנוֹת. עַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ בְּיִרְאֵת שָׁמַיִם,
 לְהַשְׁתַּדֵּל לְרַחֵם עָלָיו לְהוֹצִיאֹ מִהָעֲזוֹנוֹת, כִּי כָּל אָדָם יְכוּל לְקַיֵּם
 זֹאת אֲפֹלוֹ אִישׁ פָּשׁוּט. כִּי כְּשֶׁאֶחָד מְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ בְּיִרְאֵת שָׁמַיִם,
 וּמֵאִיר בּוֹ דַּעְתּוֹ בְּאִיזָה דְּבוּר שֶׁמְדַבֵּר עַל לְבוֹ לְהַשִּׁיב מֵעֲזוֹנוֹתָיו,
 אֲזִי חֵבְרוֹ נִחְשָׁב אֲצֵלוֹ תַלְמִיד. וְכֵן לְהַפְּךָ, כְּשֶׁחֵבְרוֹ מֵאִיר בּוֹ, אֲזִי
 נִחְשָׁב הוּא תַלְמִיד לְגַבֵּי חֵבְרוֹ. וְאֲזִי כְּשֶׁמַּגִּיעַ זְמַנוֹ לְהַסְתַּלַּק מִן
 הָעוֹלָם, אֲזִי יִתְלַבֵּשׁ בְּזֶה הַדְּבוּר שֶׁהֵאִיר בְּחֵבְרוֹ, וַיְהִיָּה נִחְשָׁב
 כְּאִלוֹ הוּא בְּעֶצְמוֹ מִמָּשׁ קַיִם בְּעוֹלָם. וְזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַנְּשֻׁמָּה
 אַחַר הַסְתַּלְקוֹתָהּ, כְּשֶׁנִּשְׁאָר אַחֲרֶיהָ בֵּן וְתַלְמִיד, שֶׁהֵאִיר בָּהֶם
 דַּעְתּוֹ דְּקִדְשָׁה שְׁקִיבָל מֵרַבוֹ. וְכָל אָדָם מְחַיֵּב לְהַשְׁתַּדֵּל בְּזֶה. וְזֶהוּ
 נִקְרָא עוֹסֵק בִּישׁוּבוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי זֶה עֵקֶר יִשׁוּב הָעוֹלָם, כְּשֶׁהָעוֹלָם
 מֵיִשָּׁב מִבְּנֵי אָדָם שֶׁהֵם בְּנֵי דַּעְתָּהּ, שִׁיזְדַּעֲזַע מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךְ וְעוֹבְדִים
 אוֹתוֹ. כִּי זוֹלָת זֶה אֵינוֹ בְּכָל־אָדָם כָּלֵל, רַק הוּא חַיָּה בְּדַמּוֹת אָדָם.
 וְעַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל אָדָם לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדִיעַ וּלְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ מִזֶּה
 תַּלְמִיד בְּכָל יוֹם, כִּי יֵשׁ אֱלֻקִּים שְׁלִיט בְּאָרֶץ, וְשֵׁאִין שׁוֹם תַּכְלִית
 בְּזֶה הָעוֹלָם כִּי אִם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךְ. כִּי אֵין נִשְׁאָר מִהָאָדָם
 כְּלוֹם אַחַר הַסְתַּלְקוֹתָיו, כִּי אִם זֶה הַדַּעְתָּה שֶׁהֵאִיר בְּחֵבְרָיו וְתַלְמִידָיו
 וְכַ"ל (לִיקוּ"מ ח"ב ז).

יח כְּשֶׁרוֹצֶה לְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ בְּיִרְאֵת שָׁמַיִם, צָרִיךְ שִׁיחִיָּה לוֹ יִרְאֵת
 שָׁמַיִם כְּדֵי שִׁיחִיָּה דְּבָרָיו נִשְׁמָעִין, וְגַם כְּדֵי שִׁיחֵי תְּקִימוֹ דְּבָרָיו אֲצֵל
 חֵבְרוֹ, שֶׁלֹּא יַעֲבֹר הַדְּבוּר מִלֵּב חֵבְרוֹ תַּכְּפָה (שם).

יט עַל־יְדֵי שְׁעוֹסְקִים לְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ בְּיִרְאֵת שָׁמַיִם, עַל־יְדֵי זֶה
 זוֹכִים לְהַשִּׁיג אֲזוֹרוֹת הַמְּקִיפִים, דְּהֵינּוּ שׁוֹזְכָה לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין מֵהַ
 שֶׁלֹּא הָיָה מִשִּׁיג וּמִבִּין מִתְחַלָּה. וְכֵן זוֹכָה לְהַשִּׁיג הַשְּׁגַת מְקִיפִים

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַקֵּל

«צַמֵּר מִזֶּה רִצְיֹן לְ"צַדִּיק צַדִּיק מִקֻּוֹה שִׂדְדָה מִסְפָּרֵי רַבְצוֹ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל»

«חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר» יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָה" שְׁעֵי יוֹשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

עֲלִיזִים מְאֹד, שָׁהִם עָקַר הַתַּעֲנוּג וְהַשְׁעָשׂוּעַ שֶׁל עוֹלָם הֵבֵא, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוּכָה לְהַשְׁיגָם (שם).

סֵדֶר סְפָרֵי מִעֲשֵׂי־יָמֵינוּ:

פֶּעַם אַחַת חָלַם לוֹ לְאוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ, שֶׁהִיא עֲמֻדָה עָלָיו וְהִרְגָה אוֹתוֹ וְהִקְיֵן וְנִכְנַם הַחֲלוֹם בְּלִבּוֹ, וְקָרָא לְכָל פּוֹתְרֵי חֲלוֹמוֹת וּפְתָרוֹ לוֹ כְּפִשׁוּטוֹ שִׁיתְקִים הַחֲלוֹם כְּפִשׁוּטוֹ, שֶׁהִיא תִהְרַג אוֹתוֹ וְלֹא יִכַּל הַמֶּלֶךְ לָתֵת עֲצָה לְנַפְשׁוֹ מִה לַעֲשׂוֹת לָהּ יִהְרַג אוֹתָהּ-צַר לוֹ יִשְׁלַחָה מֵעַל פְּנֵי-זֶה חָרָה לוֹ, כִּי אִישׁ אַחַר יִקְחָנָה וְזֶה חָרָה לוֹ מְאֹד כִּי הוּא הַשְׁתַּדֵּל אַחֲרֶיהָ כָּל-כָּף, וְעָתָה תָּבוֹא לְיַד אַחַר וְגַם אִם יִשְׁלַחָה וְתָבוֹא לְיַד אַחַר, עָתָה בְּיַדֵּי יָכוֹל לְהִתְקַיֵּם הַחֲלוֹם שֶׁהִיא תִהְרַג אוֹתוֹ, מֵאַחַר שֶׁהִיא אֲצֵל אַחַר יַחְזִיקָה אֲצֵלוֹ-הוּא מִתְיָרָא מִחַמַּת הַחֲלוֹם כִּי לֹא יָדַע הַמֶּלֶךְ מִה לַעֲשׂוֹת לָהּ בֵּין כָּף נִתְקַלְקַל הָאֲהָבָה שֶׁלָּהּ אֲצֵלוֹ קֶצֶת קֶצֶת, מִחַמַּת הַחֲלוֹם, וּבְכָל פֶּעַם נִתְקַלְקַל יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכֵן הִיא גַם הִיא נִתְקַלְקַל גַּם-כֵּן הָאֲהָבָה אֲצֵלָה בְּכָל פֶּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שֶׁנַּעֲשָׂה אֲצֵלָה שְׂנֵאָה עָלָיו, וּבִרְחָה מִפְּנֵיו. וְשָׁלַח הַמֶּלֶךְ אַחֲרֶיהָ לְבַקְשָׁה וּבָאוּ וְהִגִּידוּ לוֹ שֶׁהִיא נִמְצְאת אֲצֵל הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם כִּי יֵשׁ מְבַצֵּר שֶׁל מַיִם וְשֵׁם הֵם עֹשֵׂר חוֹמוֹת זוֹ לְפָנִים מִזֵּו, וְכֵלָן שֶׁל מַיִם וְגַם הַקְּרָקַע שֶׁהוֹלְכִין עָלֶיהָ שָׁם בְּתוֹךְ הַמְּבַצֵּר הִיא גַם-כֵּן שֶׁל מַיִם וְכֵן יֵשׁ אֵילָנוֹת וּפְרוֹת, הַכֹּל שֶׁל מַיִם וַיִּפִּי הַמְּבַצֵּר וְגִדְל הַחֲדוּשׁ שֶׁל זֶה הַמְּבַצֵּר-אֵין צָרָךְ לְסַפֵּר כִּי בְּיַדֵּי הוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא מְאֹד, מֵאַחַר שֶׁהוּא מְבַצֵּר שֶׁל מַיִם וְלִכְנָם בְּתוֹךְ זֶה הַמְּבַצֵּר אֵי אֶפְשָׁר כִּי יִהְיֶה נִטְבָּע בְּמַיִם מִי שִׁיכְנָם בּוֹ, מֵאַחַר שֶׁהוּא כָּלוֹ שֶׁל מַיִם.

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמֵינוּ:

(י) יְקִיף דֶּרֶךְ יָמִין בְּנִעְנוּעוֹ מִזְרַח דְרוֹם מֵעַרְב צְפוּן: (יא) צְרִיד

לחבר האתרוג ללולב בשעת נענועו ולנענע בשניהם יחד (וכל הנענועים אינן מעכבין ובאיזה דרך שנענע יצא בדיעבד): (יז) ד' מינים הללו מעכבין זה את זה שאם חסר לו אחד מהם לא יברך על השאר אבל נוטלן לזכר בעלמא (בין ביום א' בין בשאר ימים) (הרא"ש ורבינו ירוחם נ"ח ח"ג מהרי"ק שורש מ"א) ואם היו ארבעתן מצויים אצלו ונטלם אחד אחד יצא: הגה ובלבד שיחיו כולם לפניו (רמב"ם פ"ו) ויטול הלולב תחלה ויברך על הלולב ודעתו גם על האחרים (הרא"ש ור"ן ותשובת הרשב"א סימן קנ"ו) ואם סח ביניהם צריך לברך על כל אחד בפני עצמו (הגהות מיימוני): (יג) אם חסר לו אחד מהמינים לא יקח מין אחר במקומו: (יד) לא יוסיף מין אחר על ארבעת המינים משום בל תוסיף: (טו) לא יטול יותר מלולב אחד ואתרוג אחד אבל בערבה והדס מוסיף בה כל מה שירצה ויש מי שפוסל להניח הדס שוטה בלולב נוסף על השלשה בדין עבות ויש מתירין והמדקדקים אינם מוסיפים על שתי ערבות ושלשה הדסים עבות:

סימן תרנב (א) מצות לולב ביום ולא בלילה וכל היום כשר לנטילת לולב שאם לא נטל שחרית יטלנו אח"כ ומכל מקום זריזים מקדימים למצות ונוטלים אותו בבוקר וזמנו הוא משתנין החמה ועיקר מצותו בשעת ההלל ואם צריך להשכים לצאת לדרך נוטלו משעלה עמוד השחר: הגה והמדקדק יאחזו הלולב בידו כשנכנס מביתו לבית הכנסת גם בשעת התפלה וכן יחזירו לביתו כדי לחבב המצוה (טור): (ב) אסור לאכול קודם שיטלנו ואם שכח ואכל ונזכר על שלחנו ביום הראשון שהוא מן התורה יפסיק אפילו יש שהות ביום ליטלו אחר שיאכל ומיום ראשון ואילך אם יש שהות ביום לא יפסיק ואם לאו יפסיק: הגה ואם התחיל לאכול יותר מחצי שעה קודם שהגיע זמן חיובו אפילו ביום א' צ"ל להפסיק

בדאיכא שהות ביום (ר"ן פ' לולב הגזול):

סימן תרנג (א) הדם של מצוה אסור להריח בו אבל אתרוג של מצוה מותר להריח בו מן הדין אלא שלפי שנחלקו אם מברכים עליו אם לאו יש למנוע מלהריח בו: (ב) עבד להושענא ולא אגבהה למיפק בה שריא בהנאה:

סימן תרנד (א) מקבלת אשה הלולב מיד בנה או מיד בעלה ומחזירתו למים ותוסיף עליו מים אם צריך אבל לא תחליף המים ובחה"מ מצוה להחליפם כדי שישאר לח והדור: הגה ונוהגין ליקח כל יום חוה"מ ערבה חדשה ולקשרה בלולב והוא הדור מצוה:

סימן תרנה (א) נכרי שהביא לולב לישראל מחוץ לתחום מותר ליטלו אפילו מי שהובא בשבילו: הגה ועיין לעיל סימן תקפ"ו סעיף כ"א וכ"ב וסימן ש"ז סעיף ג' אם מותר לומר לנכרי לילך אחריו או לחלל יום טוב בשבילו:

סימן תרנו (א) אם קנה אתרוג שראוי לצאת בו בצמצום כגון שהוא כביצה מצומצמת ואח"כ מצא גדול ממנו מצוה להוסיף עד שליש מלגיו בדמי הראשון כדי להחליפו ביותר נאה ויש מי שאומר שאם מוצא שני אתרוגים לקנות והאחד הדר מחבירו יקח ההדר אם אין מייקרים אותו יותר משליש מלגיו בדמי חבירו: הגה ומי שאין לו אתרוג או שאר מצוה עוברת א"צ לבזבז עליהם הון רב וכמו שאמרו המבזבז אל יבזבז יותר מחומש אפילו מצוה עוברת (הרא"ש ורבינו ירוחם נ"ב ח"ב) ודווקא מצות עשה אבל לא תעשה יתן כל ממונו קודם שיעבור (הרשב"א וראב"ד) (ועיין לקמן סוף סימן תרנ"ח בהג"ה):

סדר לקוטי תפלות הימים:

תצד: רבנו של עולם לא כחטאינו עשית לנו ולא כעוונותינו

גַּמְלַת עָלֵינוּ, גַּם עָתָה חוּם וְחַמַּל עָלֵינוּ, וּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ, וְהַסְתֵּר
פְּנֵיךָ מִחַטָּאֵינוּ, וְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ מִחַה וְאַל תִּבְיֹט עַל מַעֲשֵׂיֵנוּ, רַק
תִּבְיֹט עַל זְכוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שְׂאֵנוּ סוֹמְכִים עָלֵיהֶם בְּכָל עֵת,
אֲשֶׁר מִיָּמֵי דַעְתִּיהֶם הִקְדוּשׁ אָנוּ שׁוֹתִין וּמְפִיחֶם אָנוּ חַיִּין, עַד הַיּוֹם
הַזֶּה וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְמִצּוֹא זְוִיגוֹ הָאֲמֵתִי מִהֲרָה
וּתְמַלֵּא כָּל מְשָׁאֲלוֹתֵנוּ בְּרַחֲמִים, בְּכֹל אֲשֶׁר שָׁאַלְתִּי מֵאַתָּה בְּעַל
הַרְחָמִים בְּעַל הַחֲמִלָּה בְּעַל הַחֲנִינָה כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כָלִים, וְאַתָּה
חָפִץ שְׂגֵם גְּרוֹעַ וּפְחוֹת כְּמוֹנֵי כְּמוֹנֵי, יִבְקֹשׁ אֹתְךָ עַל כָּל הַטּוֹב
וְהַחֶסֶד, כִּי אַתָּה טוֹב וּמְטִיב לְכֹל, וְזֶה עֵקֶר גְּדֻלָּתְךָ כְּשֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה
חֶסֶד נִפְלָא עִם הַרְחוּקִים מִמֶּךָ וּבְפֶרֶט עִם רְחוּק כְּמוֹנֵי, כִּי אַתָּה
חוֹנֵן אֶת מִי שְׂאֵינוּ רְאוּי לְחוּן, וּמְרַחֵם עַל מִי שְׂאֵינוּ רְאוּי לְרַחֵם
וּבְפֶרֶט שְׂאֵנִי רוֹאֶה בְּכָל עֵת אֶת כָּל הַחֲסָדִים וְהַטּוֹבוֹת וְהַנְּפִלְאוֹת
אֲשֶׁר אַתָּה מַפְלִיא חֶסֶדְךָ עָלַי בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה "כִּי
חֶסֶדְךָ גָּדוֹל עָלַי וְהַצֵּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְׂאוֹל תַּחְתִּי" "חֶסֶדְךָ גָּדוֹל עָלַי"
בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר, "כִּי גִבֹר עָלֵינוּ חֶסֶדְךָ וְאַמֶּת ה' לְעוֹלָם
הַלְלוּיָהּ" עַל כֵּן מָצָא עֲבָדְךָ אֶת לְבוֹ לְהִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל כָּל אֱלֹהִים,
כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתַי אֲנִי מִפִּיל תַּחֲנַנְתִּי לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
וְעַל כַּח וְזְכוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים הַזּוֹכִים וּמְזוֹכִים אֶת הַרְבִּים,
אֲשֶׁר כָּחֵם וְזְכוֹתָם מִסְפִּיק גַּם עָלַי, לְהוֹשִׁיעַ גַּם אֹתִי וְאֶת זֶרְעִי
וְזֶרַע זֶרְעִי וְכָל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל עַד עוֹלָם בְּכָל הַיְשׁוּעוֹת שְׁבַע עוֹלָם
כִּי בְשֵׁם קִדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחֲנוּ, נִגִּילָה וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתְךָ,
"יְהִיו לְרִצּוֹן אֱמִרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי", אָמֵן וְאָמֵן:

תְּפִלָּה מו תְּכָה: {מיוסד ע"פ תורה ל'} "אֱלֹהֵי ה' אֶקְרָא וְאֵל ה'
אֶתְחַנֵּן, מַה בָּצַע בְּדָמֵי בְרִדְתִּי אֵל שַׁחַת הַיּוֹדְךָ עֲפָר
הַיְגִיד אֲמַתְךָ, שְׁמַע ה' וְחַנּוּנֵי ה' הִיָּה עֲזוּר לִי" וְרַחֵם עָלַי וְעַל זֶרְעִי

❦
❦
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר
❦
❦

❦ **הַקֹּל** ❦ **לְאָמַר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "לַעֲדָה לְאֲנִי מִקֹּוֹה שִׁדְּךָ לְאָחֵד מִסְּפָרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִיקוּן לְכַל"** ❦
 ❦ **"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת** ❦

וְעַל כָּל עֲמֻךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהִצִּילָנוּ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנָם רַחֵם עָלֵינוּ
 מִעֲתָה עַל כָּל פָּנִים, וְהִצִּילָנוּ מִתְּאֵוֹת הַמְּשַׁגָּל, שְׁמֵרָנוּ וְהִצִּילָנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ וְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, וְהִיָּה בְּעֲזָרָנוּ שְׁלֹא נִרְבֶּה
 תְּאֵוֹתָנוּ אֲפִלּוּ בְּהֵתֵר, רַק נִזְכֶּה לְזִכֹּר אֲזוֹ בְּעֲנֵשׁ הַקָּשָׁה וְהַפֶּר שֶׁל
 הַגִּיהֲנָם וְלֹא נִמְלֵא תְּאֵוֹתָנוּ חֵם וְשָׁלוֹם, רַק נִזְכֶּה לְמַעַט תְּאֵוֹתָנוּ
 בְּתַכְלִית הַמַּעֲוֵט, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לְשִׁבְרָה לְגַמְרֵי וְלֹא נִהְיֶה רְגִילִים
 בְּזֶה כָּלֵל חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי אִם בְּשִׁבִיל קִיּוֹם הַמִּיּוֹן, בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה
 גְּדוּלָה, בְּאֵימָה וִירָאָה בְּרִית וְזִיעַ, בְּעֲנָוָה בְּבִשְׁת פָּנִים, כְּלֵי שׁוֹם
 חֲצִיפוֹת וְעִזּוֹת דְּסִטְרָא אַחֲרָא כָּלֵל מְכָל שְׁכָן וְכָל שְׁכָן שֶׁנִּהְיֶה
 נִשְׁמָרִים בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה מִתְּאֵוָה זֹאת בְּאֵיזָה צַד אֲסוּר חֵם
 וְשָׁלוֹם, שֶׁנִּזְכֶּה לְהִזְהַר וּלְהִשְׁמֵר מְכָל מִיּוֹנֵי צַד הַרְחוּרִים וּמִחֲשָׁבוֹת
 רָעוֹת וּמְכָל מִיּוֹנֵי הַסְּתַכְּלוֹת רָעִים, וּמְכָל מִיּוֹנֵי פְגָם הַבְּרִית
 בְּמִחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, בְּכָל הַחוּשִׁים וּבְכָל הַכַּחוֹת, בְּכָלֵם נִהְיֶה
 נִזְהָרִים וְנִשְׁמָרִים בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה מְכָל מִיּוֹנֵי פְגָם הַבְּרִית,
 בְּאֲסוּר וּבְהֵתֵר בְּשׁוּגַג וּבְמִזִּיד בְּאֲנָם וּבְרָצוֹן, בְּאֲפָן שֶׁנִּזְכֶּה לְהִנְצִיל
 מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֲנָם:

תְּצוּ: רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים בְּחֶמְלָתְךָ
 וְחֲנִינוּתֶיךָ, כִּי אֵתָה יוֹדַע גְּדֹל הַצֶּעַר הַפֶּר וְהַקָּשָׁה מְאֹד שֶׁל גִּיהֲנָם
 אֲפִלּוּ שְׁעָה אַחַת רַחֵם עָלֵינוּ בְּחֵינּוּ, וְעֲזָרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְזַכְּנוּ
 שְׁנֵתִיבֵר וְנִכְבוֹשׁ אֶת יִצְרָנוּ, בְּאֲפָן שֶׁנִּצִּיל עֲצָמָנוּ לְגַמְרֵי מִדִּינָה
 שֶׁל גִּיהֲנָם וְכָל מַה שֶׁפָּגַמְנוּ נִגְדָךְ עַד הִנָּה בְּפָרֵט בְּפָגַם הַבְּרִית,
 עַד אֲשֶׁר "עֲזוֹנוֹתֵינוּ רָבוּ לְמַעְלָה רֵאשׁ" וְעֲצָמוֹ עַד גָּבְהֵי שָׁמַיִם,
 וְכָבְדוֹ מִחֹל יָמַיִם, וְרָבוּ מִעַפְר הָאָרֶץ, עַל הַכָּל תְּמַחֵל וְתִסְלַח לָנוּ
 אֵלּוּהַ סְלִיחוֹת חֲנוּן הַמְּרַבֶּה לְסְלוּחַ כִּי אֵין בְּיַדֵּינוּ לְתַקֵּן אֶחָד מֵהֶם
 אֵף כִּי כָּלֵם, כִּי אִם בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים שֶׁתְּחַמֵּל וְתַחֲוֵם עָלֵינוּ,

וְתִמְחֹל לָנוּ עַל הָעֶבֶר בְּמַחִילָה גְמוּרָה בְּאַמֶּת, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו
 עַל הָעֵתִיד, שֶׁתְּהִיָּה בְּעֲזָרְנוּ בְּכֹל עֵת וְתִשְׁמְרֵנוּ שְׁלֵא נִחָטָא עוֹד,
 וְלֹא נִפְגַּם עוֹד שׁוּם פְּגָם כָּלָל בְּפִרְט בְּבְרִית קֹדֶשׁ חֲמַל עָלֵינוּ כִּי
 אִין רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם כַּאֲשֶׁר עַל הַפּוּגָם בְּבְרִית קֹדֶשׁ חֲמַל עָלֵינוּ
 אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, וַעֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּאִפְן
 שְׁלֵא נִחָטָא וְלֹא נִפְגַּם עוֹד כָּלָל וְנִזְכָּה לְשִׁמּוֹר חֻקֶּיךָ וּמִצְוֹתֶיךָ
 כְּרָצוֹנְךָ הַטוֹב כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם, בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה לְהַנְצִיל לְגַמְרֵי
 מְדִינָה שֶׁל גִּיהֶנָם, וְלֹא נִרְאֶה פָּנֵי גִיהֶנָם כָּלָל כִּי רַחֲמֶיךָ רַבִּים מְאֹד
 מְאֹד, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, וּבְפִרְט כִּי אֲנַחְנוּ בְּטוֹחִים
 וּסְמוּכִים עַל כַּחַם שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִים שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית בְּאַמֶּת,
 אֲשֶׁר הֵם חֲזִקוֹנוּ וְזִרְזוֹנוּ לְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה וּבְבִקְשׁוֹת וְתַחֲנוּנִים
 וְצַעֲקָה וְשׁוּעָה אֵלֶיךָ יְהִיָּה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, עַל כֵּן עֵינֵינוּ תְּלוּיֹת אֶל
 רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדֶיךָ לְבַד כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר תִּרְחַם
 עָלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם וְתִזְכְּנוּ מֵעַתָּה עַל כָּל פָּנִים לְתַקוּן הַבְּרִית בְּאַמֶּת,
 כְּרָצוֹנְךָ וּכְרָצוֹן צְדִיקֶיךָ הָאֲמֵתִים, זְכוּתָם יִגֹּן עָלֵינוּ: